

som den danske Stats Udsending har taget Ophold i Stockholm.

Disse Oplysninger er i det Omfang, som Udvalget har skønnet at kunne være af Interesse for dette høje Tings Medlemmer, aftrykt som Bilag til den af Udvalget afgivne Betænkning og Indstilling, og jeg skal her indskrænke mig til at henvise til denne.

I Lighed med tidligere Praksis er der afkrævet Hr. Scavenius en Erklæring om hans Bopælsforhold, og uanset, at det er oplyst, at han ikke er optaget paa Folke-registeret i Voer og som Følge deraf ikke er ansat til Formue- og Indkomstskat og heller ikke optaget paa Valglisten paa det Tidspunkt, da Spørgsmaalet om hans Indtræden i Landstinget opstod, har Udvalget ikke turdet antage, at han har opgivet sin Bopæl paa Voergaard, ogsaa ud fra den Betragtning, at hans personlige Ophold i Udlandet udelukkende skyldes den Omstændighed, at han af den danske Stat er udsendt til at varetage dennes Interesser som Gesandt i en Nabostat.

Udvalget har derfor kunnet enes om at indstille Valget af Hr. Scavenius som landstingsvalgt Medlem til Godkendelse.

Der er ude i Offentligheden rejst en stærk Drøftelse af Spørgsmaalet, om Stillingen som dansk Gesandt i Udlandet lader sig forene med Stillingen som Medlem af Landstinget. Spørgsmaalet har ikke kunnet optages til formel Drøftelse i Udvalget, da det ikke henhører under Landstingets Afgørelse.

Scavenius: Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, som det ærede Udvalg har henledet Opmærksomheden paa, har to ganske bestemte Sider. Der er dels et rent retligt Spørgsmaal, dels et mere praktisk. Jeg tillod mig i den Skrivelse, hvori jeg besvarede den højtærede Formands Spørgsmaal, om jeg ønskede at indtræde i Tinget, da Spørgsmaalet var blevet praktisk, at henpege paa disse to Forhold. Om det første udtalte jeg, at jeg kunde ikke se andet end, at der formelt intet var til Hinder. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om Sagen praktisk lod sig gennemføre, kunde jeg da ikke overse denne Side af Sagen. Hvad det første Spørgsmaal angaar, at der ikke er noget formelt til Hinder, har Undersøgelsens Resultat bekræftet min Opfattelse, og jeg kan kun udtale min Tak for, at denne Undersøgelse har været saa indgaaende og grundig, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl tilbage om dette Forhold. Naar det paa nogle Steder er

blevet opfattet, som om Meningen var at finde Grunde for, at Ikke-Godkendelse skulde finde Sted, er det selvfølgelig en fuldstændig Misforstaaelse. Det har kun været Tanken virkelig at oplyse alle disse dunkle Forhold, og jeg kan for mit Vedkommende kun være taknemmelig for, at Undersøgelsen altsaa har bekræftet den Mening, jeg havde fra Begyndelsen, at der ikke formelt var noget til Hinder.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om Stillingen som Medlem af Landstinget praktisk lader sig forene med den Embedsgerning, jeg har paataget mig, maa jeg maaske dog ogsaa trække lidt frem af den retlige Side af Sagen. I Udvalgets Betænkning siges der: „Hvorvidt hans Stilling som Gesandt retteligen kan forenes med et Landstingsmandat, er et Spørgsmaal, der ikke hører under Landstingets Afgørelse.“ Jeg ved ikke rigtig, hvorledes jeg skal forstå dette „retteligen“, for Meningen er formodentlig dog at sige: hvorvidt de to Ting *praktisk talt* kan forenes. Det vil jeg ogsaa gaa ud fra er det, man har tænkt paa, thi juridisk kan der formodentlig ikke være nogen som helst Tvivl. Grundlovens Bud er dog uomtvisteligt, og jeg tænker ikke, at Landstingsudvalget har villet sige, at fordi man ikke i Landstinget kan afgøre, om den grundlovsmæssige Rettighed, som er sikret Embedsmændene med Hensyn til at kunne indtræde i Tinget, ikke skulde gælde for Gesandter, skulde det være et Spørgsmaal, der kunde afgøres andre Steder. Jeg mener, at det heller ikke kan afgøres andre Steder. Formodentlig er der ikke nogen som helst Tvivl om den retlige Side af Sagen. Der maa tilkomme Tjenestemændene i Udenrigstjenesten de samme Rettigheder, som tilkommer andre Tjenestemænd her i Landet — grundlovsmæssigt sikrede Rettigheder —, naar de for øvrigt opfylder Betingelserne. Det, man har tænkt paa, er vel derfor, om de to Stillinger praktisk talt kan forenes. Derom kan man selvfølgelig have forskellige Meninger, og jeg har ogsaa tænkt paa den Side af Sagen, da jeg tillod mig at svare den højtærede Formand, at jeg ikke paa Forhaand kunde overse, hvorvidt det lader sig gøre. Jeg har her ikke tænkt paa dette, at jeg skulde komme i den Stilling, at jeg udførte min Tjeneste mindre effektivt, end jeg og Udenrigsministeriet maa mene at være hensigtsmæssigt, og jeg har selvfølgelig kun kunnet paatage mig dette Mandat som Landstingsmedlem, idet jeg mener, at det lader sig forene med mit Embede. Jeg har ikke opfattet det saaledes, at det for en